

Клоните се раздвижват и зад тях се показват Варвара и Милкин.

Милкин се ръкува с Павел.

- Дебнем ви от два часа...!

- Така трябва. Къде е лагерът?

- На три часа от тук.

- Да вървим!

Тримата потъват в гората.

Х

Луната огрява с бледа светлина партизанския лагер.

Х

Лила се надига в тъмната земянка.

- Варвар, ти ли си?

- Аз... - отвръща ѝ Варвара. Пристигна новия ^т другар...

Утре ще го видиш в щаба.

Та сваля от гърдите си автомата и сяда уморено до Лила.

Х

В друга земянка, Милкин застла с одеала струпаната слама.

До него се е изправил Павел.

Милкин дооправя импровизираното легло и двамата лягат да спят.

Х

- Не може да бъде!... - от ^{силна} ~~от~~ възбудено Лила.

- Казвай ти това, което видях! - отвръща Варвара.

Лила се засмива хладно.

Погледа ѝ обхваща схлупената земянка и спира върху загрубените ѝ от смазката и студа ръце.

- Е да... - чува се гласът на Лила... Ние, сме лишени от фенеса на среднощната привлекателност...

Загрубелите ръце на Лила се заменят от пръсти с дълги лакирани нокти.